

บทที่ 2

ทฤษฎี, แนวความคิด และข้อสมมุติฐาน

ทฤษฎีและแนวความคิด

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวความคิดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย แนวความคิดที่อธิบาย สาเหตุของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และผลกระทบทาง เศรษฐกิจของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ แบบหนึ่ง ซึ่งผู้เป็นเจ้าของเงินทุน จะมีส่วนในการจัดการ การควบคุมกิจการ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีวิชาการ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ การที่ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนประกอบกิจการ และมีส่วนเป็นเจ้าของกิจการ^๑ ซึ่งการลงทุนดังกล่าว อาจเป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุน ซึ่งเป็นทุนเรือนหุ้น ผู้ประกอบการ เทคโนโลยีวิชาการ เครื่องจักร อุปกรณ์ ผู้ชำนาญในการผลิต และผู้บริหาร เป็นต้น^๒ นอกจากนี้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอาจเป็นไปได้ทั้ง 2 ทาง เช่น การที่บริษัทอเมริกันออกไปลงทุนโดยตรงในประเทศญี่ปุ่น ในขณะที่เดียวกันก็มีบริษัทญี่ปุ่น เข้าไปลงทุนโดยตรงในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งผิดกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศแบบอื่น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับ ความแตกต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ย ซึ่งในกรณีนี้จะมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศไปในทิศทางเดียว คือจากประเทศที่มีปัจจัยทุนเหลือเฟือ ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยต่ำไปยังประเทศที่ขาด

^๑ C.P Kindleberger, American Business Abroad : Six Lecture on Direct Investment, (Kew Haven : Yale University Press, 1966) , PP. 1-2

^๒ John H. Dunning (ed.) International Investment, (Middallex Penguin books Ltd., 1972), P. 11-12

แคลนเงินทุน ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยสูงกว่า แต่การลงทุนโดยตรงแบบสองทางดังกล่าว มักจะเกิดขึ้นระหว่างประเทศพัฒนาแล้ว สำหรับการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศด้อยพัฒนาต่อประเทศด้อยพัฒนาแล้วมีอยู่น้อยมาก ประเทศพัฒนามักจะมีการลงทุนโดยตรงต่อประเทศด้อยพัฒนามากกว่า¹⁰ สำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดให้ผู้ลงทุนตัดสินใจ ออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ สามารถอธิบายได้โดยทฤษฎีของ Vernon, Hymer, Caves, Penrose, Fayer Weather, Robinson, Dunning, Wells และ Lecraw ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ทฤษฎีวิวัจจักรสินค้าของ Vernon¹¹ (Vernon's Product Life Cycle Theory) ทฤษฎีนี้อธิบายสาเหตุของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศว่าเกิดขึ้นจากพัฒนาการของวิธีการผลิต โดยเริ่มแรก สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ จะมีการคิดค้นและประดิษฐ์ขึ้นในประเทศ ที่มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี มีปัจจัยทุนมาก มีค่าจ้างแรงงานสูง ประชาชนมีรายได้สูง และตลาดภายในประเทศใหญ่ เช่น สหรัฐอเมริกา โดยเริ่มแรก สินค้าใหม่จะผลิตและจำหน่ายภายในประเทศผู้ผลิตก่อน ต่อมาเมื่อมีการขยายตัวของอุปสงค์ในตลาดต่างประเทศ ผู้ผลิตจะเริ่มส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ โดยจะส่งออกไปจำหน่ายยังประเทศที่มีระดับรายได้สูงก่อน เช่น ตลาดยุโรป และเมื่อตลาดขยายตัวมากขึ้น ผู้ผลิตอาจตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ถ้าต้นทุนการผลิตในต่างประเทศต่ำกว่าที่จะผลิตในประเทศตน แล้วส่งออกไปจำหน่ายหรือมีสิ่งจูงใจอื่น ๆ เช่น การมีวัตถุดิบหรือมีค่าจ้างแรงงานถูกกว่า หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการกีดกันการนำเข้าสินค้าจากประเทศตน หรือเพื่อลดต้นทุนด้านขนส่งและเมื่อสินค้าเหล่านี้มีจำหน่ายอย่างแพร่หลาย หรือสินค้านี้มีวิธีการผลิตที่เป็นมาตรฐาน หรือไม่สลับบีบซ้อนมาก สำหรับสินค้าที่มีขั้นตอนการผลิตที่ต้องใช้แรงงานมาก หรือต้องใช้วัตถุดิบที่อยู่ในประเทศกำลังพัฒนา ผู้ลงทุนในขั้นตอนนี้จะคำนึงถึงต้นทุนการผลิตที่ต่ำ เช่น ค่าแรงงานที่ต่ำในประเทศด้อยพัฒนา แล้วผลิตส่งออกไปยังประเทศพัฒนา หรือส่งกลับไปจำหน่ายยังประเทศที่ประดิษฐ์สินค้านั้นในตอนเริ่มแรก

¹⁰ Bo Sodersten, International Economics (London : Macmillan, 1970), P.457.

¹¹ Raymond Vernon, International Trade and International Investment in the Product Cycle "Quarterly Journal of Economics, Lxxx (May, 1966).. PP. 190-207

Hymer¹² อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นผลสืบเนื่องมาจากความไม่สมบูรณ์ของตลาด กล่าวคือ หากทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการแข่งขันที่สมบูรณ์แล้ว หน่วยผลิตท้องถิ่นจะเป็นผู้ผลิตเสียเอง เนื่องจากความได้เปรียบในการอยู่ใกล้แหล่งลงทุน ตลาด และสามารถใช้ทุน เทคนิค วิชาการ การจัดการ แรงงาน ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่ใช้ในการผลิตจากตลาดภายในประเทศได้ แต่การที่บริษัทข้ามชาติไปตั้งสาขาในต่างประเทศได้ แสดงว่ามีความได้เปรียบหนึ่งอย่างหรือหลายอย่าง เมื่อเทียบกับหน่วยผลิตที่มีอยู่แล้วในประเทศที่เข้าไปลงทุน เช่น การมีความรู้ความชำนาญการในการผลิตเป็นพิเศษ มีเงินทุนสูง มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ และมีกระบวนการผลิต ที่ก่อให้เกิดความได้เปรียบเหนือกว่าคู่แข่งหรือผู้ที่อาจจะเข้ามาเป็นคู่แข่งในต่างประเทศ

Caves¹³ อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก การต้องการขยายกิจการ ทั้งการขยายกิจการในแนวนอนและการขยายกิจการในแนวตั้ง สำหรับการขยายกิจการในแนวนอนหมายถึง การขยายกิจการเพื่อผลิตสินค้าชนิดเดียวกันหรือในแนวเดียวกันกับที่ผลิตในประเทศตน แต่อาจมีตรา รูปแบบหรือคุณภาพ แตกต่างกัน ซึ่งสินค้านี้ได้กล่าว เดิมบริษัทผู้ผลิตได้เคยส่งสินค้าเข้าไปขายในต่างประเทศอยู่แล้ว และต่อมาจึงได้ขยายกิจการไปตั้งยังต่างประเทศที่เคยส่งสินค้านั้น ๆ ส่วนการขยายกิจการในแนวตั้ง หมายถึง การขยายกิจการเพื่อผลิตวัตถุดิบ และสินค้าขั้นกลางสำหรับใช้ในกระบวนการผลิตในประเทศตน ซึ่งการขยายกิจการในกรณีนี้ เพื่อต้องการแสวงหาหรือควบคุมแหล่งวัตถุดิบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการผลิตสินค้าของบริษัท ซึ่งเป็นความได้เปรียบของบริษัทอีกอย่างหนึ่งในการมีแหล่งวัตถุดิบที่แน่นอน

¹² Stephen H. Hymer, The International Operations of National Firms : A Study of Direct Investment, Doctoral Dissertation, (M.I.T. 1960)

¹³ Richard E. Caves, International Corporations, The Industrial Economics of Foreign Investment. Economics, Vol.38, 1971, PP. 1-27.

แนวคิดอีกประการหนึ่งคือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นผลมาจากการเจริญเติบโตของหน่วยผลิต กล่าวคือ หลังจากที่หน่วยผลิตผลิตสินค้า เพื่อจำหน่ายตลาดภายในประเทศแล้ว ต่อมาเมื่อหน่วยผลิตสามารถควบคุมตลาดภายในประเทศได้ ก็จะเร่งขยายขอบเขตไปยังต่างประเทศ โดยเริ่มต้นจากการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศ การจัดตั้งแผนกธุรกิจระหว่างประเทศ การตั้งสาขาในต่างประเทศ และ ในที่สุดก็ออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ตามทฤษฎีนี้สิ่งที่เน้นมาก คือ การบริหารธุรกิจระหว่างประเทศในด้าน การตลาด การผลิต เทคโนโลยี การเงิน การลงทุน เป็นต้น¹⁴

ทฤษฎีของ Dunning¹⁵ (Dunning's Eclectic Theory) อธิบายว่าการลงทุนโดยตรงต่างประเทศขึ้นกับระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ๆ โดยประเทศต่าง ๆ จะเริ่มจากการมีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจต่ำ การลงทุนภายในประเทศมีน้อย อาจจะเป็นเพราะว่าแรงงานไม่มีฝีมือ สาธารณูปโภคไม่ดี ต่อมาเมื่อเศรษฐกิจเจริญขึ้น มีการปรับปรุง ทางด้านสาธารณูปโภค แรงงานมีการศึกษามากขึ้น จะทำให้มีการลงทุนภายในประเทศมากขึ้น เมื่อมีการลงทุนในประเทศมากขึ้น หน่วยผลิตต่างมีการแข่งขันมากขึ้น ผลตอบแทนการลงทุนภายในประเทศลดลง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ นักลงทุนจะเริ่มออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศโดยอาจจะมีเหตุผล เพื่อหาแหล่งแรงงานค่าจ้างต่ำ เพื่อหลีกเลี่ยงกำแพงภาษี เพื่อรักษาตลาด หรือเพื่อรักษาระดับกำไรของตนไว้ เป็นต้น ดังนั้นประเทศพัฒนาแล้วย่อมจะออกไปลงทุนโดยตรง ในต่างประเทศ ก่อนประเทศที่มีระดับการพัฒนาดำกว่า

¹⁴ E. Penrose, The Theory of the Growth of the Firm, New York, Blackwell, 1959.

John Fayer Weather, International Business Management, Mc Graw-Hill, 1969.

R.D Robinson, International Business Management, Holt, Rinchart and Winston, 1973.

¹⁵ John H. Dunning, "The Eclectic Theory of International Production, International Capital Movement. John Black and John H. Dunning (eds.) (Macmillan Publishers). 1982, PP. 7-17.

สำหรับการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา สามารถอธิบายได้ตามแนวความคิดของ Wells และ Lecraw ดังนี้

Wells¹⁶ อธิบายว่า เมื่อระยะเวลาผ่านไปหน่วยผลิตของประเทศเจ้าบ้านซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาจะเริ่มผลิตสินค้าที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสินค้าที่เคยนำเข้าเข้ามาโดยใช้เทคโนโลยีที่ปรับปรุงหรือดัดแปลงมาจากเทคโนโลยีของกลุ่มประเทศพัฒนา ให้เหมาะสมกับประเทศกำลังพัฒนา กล่าวคือ ปรับปรุงขนาดการผลิตจากการผลิตขนาดใหญ่ และใช้เทคโนโลยีในระดับสูงของกลุ่มประเทศพัฒนาให้มีขนาดการผลิตขนาดเล็กและใช้เทคโนโลยีในระดับต่ำกว่า ซึ่งเหมาะสมกับขนาดของตลาดของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งมีขนาดเล็กและในการปรับปรุงด้านเทคโนโลยี หน่วยผลิตของประเทศกำลังพัฒนา อาจปรับปรุงการใช้เครื่องจักร และอุปกรณ์ ให้สามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้หลายชนิด หรือปรับปรุงการใช้วัตถุดิบเพื่อให้สามารถใช้วัตถุดิบได้หลายอย่าง หรืออาจมีการปรับปรุง การใช้แรงงานเพื่อทดแทนปัจจัยทุน ทั้งนี้เพราะว่าประเทศกำลังพัฒนามีปัจจัยแรงงานมาก ต่อมาเมื่อหน่วยผลิตเหล่านี้มีความชำนาญการในการผลิตมากขึ้นและผลิตเพียงพอ เพื่อจำหน่ายภายในประเทศแล้ว หน่วยผลิตเหล่านี้ก็จะเริ่มขยายตลาดไปยังต่างประเทศ โดยเริ่มแรกเป็นการส่งออกไปยังต่างประเทศและต่อมาก็ออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

นอกจากนี้เหตุผลหนึ่งที่สำคัญ ที่ทำให้นักลงทุนจากกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ แทนที่จะขายความรู้ ความชำนาญการในด้านการผลิต ขายเครื่องจักร หรือให้เช่าสิทธิบัตร ทั้งนี้เพราะว่าหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนามักจะไม่ค่อยมีชื่อเสียง หรือไม่ค่อยมีใครรู้จักเทคนิคการผลิต เนื่องจากเครื่องจักรและอุปกรณ์ของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา มักจะไม่ได้จดทะเบียนสิทธิบัตร และผลิตภัณฑ์ที่ผลิตก็ไม่ได้เป็นยี่ห้อที่มีชื่อเสียง หรือรู้จักกันโดยแพร่หลายจึงยากต่อการที่จะขายสิทธิบัตร¹⁷

¹⁶ Louise T. Wells, Jr., "The Internationalization of Firms from Developing Countries" in Multinational from Small Countries. Tamir Agmon and C.P. Kindler (Ed) (Cambridge : The M.I.T. Press), 1979, P. 133-153.

¹⁷ Wells, "Foreign Investors from the Third World", op.cit., P. 30

Lecraw¹⁹ อธิบายว่า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่จะเป็นการเข้าไปลงทุนโดยตรงในประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจต่ำ และแม้ว่าจะมีการออกไปลงทุนโดยตรงในประเทศพัฒนา แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการเข้าไปลงทุนในกิจการบริการ ทั้งนี้เพราะว่าหน่วยผลิตของประเทศกำลังพัฒนาไม่มีความชำนาญ หรือประสบการณ์ในด้านการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง ใช้ปัจจัยทุนสูงและการผลิตขนาดใหญ่ซึ่งเหมาะสมกับประเทศพัฒนา และโดยทั่วไปแล้ว หน่วยผลิตของประเทศกำลังพัฒนาจะไม่ผลิตสินค้าใหม่ แต่จะผลิตสินค้าที่มีการผลิตอยู่แล้ว โดยใช้เทคโนโลยี ค่อนข้างเก่า และใช้แรงงานมาก

สำหรับสาเหตุที่ทำให้นักลงทุนกลุ่มประเทศพัฒนา ออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศอาจแตกต่างจากสาเหตุที่ทำให้นักลงทุนกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศ กล่าวคือ สาเหตุที่ทำให้นักลงทุนกลุ่มประเทศพัฒนาออกไปลงทุนโดยตรงต่างประเทศที่สำคัญได้แก่ การออกไปลงทุนต่างประเทศเพื่อป้องกันการสูญเสียตลาด²⁰ กล่าวคือ ในกรณีที่ต่างประเทศมีการตั้งกำแพงภาษีหรือการจำกัดการนำเข้าโดยวิธีอื่น ๆ บริษัทที่เคยส่งสินค้ามาขายก็ไม่อาจขายสินค้าได้ในปริมาณเท่าเดิม ในกรณีเช่นนี้บริษัทอาจออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่มีนโยบายคุ้มกันดังกล่าว เพื่อคุ้มครองหรือรักษาตลาดของตนเองไว้ เพื่อรักษาฐานะทางการตลาดของตนเองไว้ ทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ กล่าวคือ ในกรณีที่โครงสร้างของตลาดเป็นแบบตลาดผู้แข่งขันน้อยราย บริษัทจะหันไปขยายตลาดของตนในต่างประเทศ แทนที่จะขยายตลาดในประเทศ ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ของบริษัทอื่น ๆ²⁰ เพื่อหลีกเลี่ยง

¹⁹ Donald J. Lecraw. "Direct Investment by Firms from Less Developed Countries" in Oxford Business Paper Vol.29. No.3 (Nov.1977). P. 446.

¹⁹ Kindleberger. Op.cit.. P. 26.

²⁰ B.Balassa. "American Direct Investment in the Common Market.", Banca Nazionale del Lavoro Quarterly Review. June 1966. P.121-146

กำแพงภาษี หรือ การจำกัดการนำเข้าของประเทศที่เข้าไปลงทุน เพื่อได้รับประโยชน์จากสิทธิพิเศษที่รัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุนเสนอให้ สามารถใช้ทรัพยากรในประเทศที่เข้าไปลงทุนได้สะดวกขึ้น และประโยชน์จากค่าแรงงานที่ถูกกว่า

นอกจากนี้การมีสภาวะที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนภายในประเทศ เช่นการเพิ่มขึ้นของราคาวัตถุดิบ ค่าจ้าง แรงงาน และการมีปริมาณการผลิตเกินความต้องการในประเทศ จะมีผลทำให้ผู้ลงทุนออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่มีสภาวะต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุน เช่น การมีวัตถุดิบหรือมีปัจจัยอื่น ๆ หรือตลาดมีความต้องการสินค้าที่ตนผลิต²¹

ส่วนสาเหตุที่ทำให้นักลงทุนกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาออกไปลงทุน โดยตรงในต่างประเทศที่สำคัญได้แก่ การหลีกเลี่ยงการจำกัดหรือกีดกันการนำเข้าสินค้าจากประเทศตนในรูปแบบต่าง ๆ เช่นเมื่อมีการกีดกันการส่งออกสิ่งทอจากฮ่องกง หน่วยผลิตของฮ่องกงจึงออกไปลงทุนโดยตรงในประเทศอื่นใดที่เอื้อ เพื่อรักษาตลาดเดิมซึ่งเคยส่งออกไปจำหน่าย นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของค่าเช่าหรือราคาที่ดินและค่าจ้างแรงงานในประเทศ ทำให้ผู้ลงทุนโดยตรงต่างประเทศในประเทศที่กำลังพัฒนาที่มีระดับค่าเช่าหรือค่าจ้างต่ำกว่า เช่น การเพิ่มขึ้นของค่าเช่า และค่าจ้างแรงงานในประเทศฮ่องกง และสิงคโปร์ ทำให้ผู้ลงทุนจากประเทศเหล่านี้ออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ²² เพื่อขยายกิจการผลิต เพื่อส่งออก เช่น เมื่อมีการกีดกันการส่งออกของสินค้า จากกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาไปยังประเทศพัฒนา ก็มีการแข่งขันกันมากขึ้น ในการส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ผู้ส่งออกชาวเกาหลีจึงออกไปตั้งสาขาในต่างประเทศ หรือออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ²³

²¹ David J.C. Forsyth, U.S. Investment in Scotland (New York : Praeger). 1975. P. 217.

²² Edward K.Y. Chen, "Hong Kong Multinationals in Asia : Characteristics and Objectives" in Multinational from Developing Countries, op.cit., P. 94-96.

²³ Sung-Hwan Jo, "Overseas Investment by South Korean Firms : Direction and Pattern" Op.cit., P.63.

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เพื่อต้องการกระจายความเสี่ยง²⁴ ทั้งนี้เพราะว่าสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และการเมืองของประเทศกำลังพัฒนาโดยทั่วไปแล้วมีความไม่แน่นอนสูง หน่วยผลิตของประเทศกำลังพัฒนาจึงออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ เพื่อกระจายความเสี่ยงและเพื่อความอยู่รอดของบริษัท

การตัดสินใจออกไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ นอกจากจะกำหนดจากสิ่งแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจทั้งของประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับการลงทุนแล้ว ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การพิจารณาร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่นในประเทศที่เข้าไปลงทุน โดยปกตินักลงทุนต่างชาติมักจะไม่นิยมร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทข้ามชาติจากกลุ่มประเทศพัฒนา ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยผลิตต่างชาติมีความได้เปรียบผูกขาดในด้านเทคนิคการผลิต การจัดการ และการเข้าถึงตลาดทุน ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่น เพราะหากร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่นแล้ว บริษัทจะต้องแบ่งผลกำไรหรือเงินปันผลส่วนหนึ่งให้แก่ นักลงทุนท้องถิ่น นอกจากนี้ อาจเกิดความไม่สะดวกในด้านการควบคุมกิจการด้วย²⁵ แต่อย่างไรก็ตาม นักลงทุนต่างชาติ อาจตัดสินใจร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่นด้วยเหตุผล เพื่อที่จะใช้ทรัพยากรภายในประเทศที่เข้าไปลงทุน หรือการแนะนำสินค้าใหม่แก่ตลาด ในกรณีที่สินค้านั้นยังไม่เป็นที่คุ้นเคยกับชีวิตประจำวัน จึงจำเป็นที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือ จากผู้ร่วมทุนท้องถิ่นเกี่ยวกับการพัฒนาตลาด²⁶

สำหรับนักลงทุนกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาปรากฏว่า โดยทั่วไปแล้ว นักลงทุนกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา มักจะร่วมทุนกับนักลงทุนท้องถิ่นแทนที่จะถือหุ้นทั้งหมด ด้วยเหตุผลว่า เพื่อที่จะได้ประโยชน์จากนักลงทุนท้องถิ่น ในด้านเงินทุน ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศเจ้าบ้าน²⁷

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

²⁴ Lecraw, Op.cit., P. 443-447.

²⁵ Kindleberger, op.cit., P. 27-29.

²⁶ J.M. Stopford and L.T. Wells JR. Managing the Multinational Enterprise (New York: Basic Books, 1972), PP.160-164.

²⁷ Lecraw, op.cit., P. 448.

สมมุติฐานของการวิจัย

H₁ : ลักษณะการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ แตกต่างกัน ด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. ประเภทของอุตสาหกรรม
2. เขตอุตสาหกรรม
3. ขนาดเงินทุนจดทะเบียน
4. จำนวนแรงงานและขนาดอุตสาหกรรม
5. ยอดขายเฉลี่ยต่อปี
6. ตลาดของสินค้า
7. การขอรับการส่งเสริมการลงทุน
8. การร่วมทุน

ตัวแปรเหตุ : 1. ประเภทของอุตสาหกรรม

2. เขตอุตสาหกรรม

3. ขนาดเงินทุนจดทะเบียน

4. จำนวนแรงงานและขนาดอุตสาหกรรม

5. ยอดขายเฉลี่ยต่อปี

6. ตลาดของสินค้า

7. การขอรับการส่งเสริมการลงทุน

8. การร่วมทุน

ตัวแปรผล : ลักษณะการลงทุนในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือของนักลงทุนต่างชาติ

H₂ : ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ แตกต่างกัน ด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ผลตอบแทนจากการลงทุน

2. ปัจจัยภายในประเทศไทย

3. ปัจจัยภายในประเทศของนักลงทุนต่างชาติ

ตัวแปรเหตุ : 1. ผลตอบแทนจากการลงทุน

2. ปัจจัยภายในประเทศไทย

3. ปัจจัยภายในประเทศของนักลงทุนต่างชาติ

ตัวแปรผล : ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือของนักลงทุนต่างชาติ

H₁^๓ : ปัญหาของนักลงทุนต่างชาติที่เกิดขึ้นก่อนและหลัง เปิดดำเนินกิจการ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ แตกต่างกัน

ตัวแปรเหตุ : การลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ

ตัวแปรผล : ปัญหาของนักลงทุนต่างชาติที่เกิดขึ้นก่อนและหลัง เปิดดำเนินกิจการ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ

นิยามศัพท์ของตัวแปรในข้อสมมุติฐาน

การลงทุน หมายถึง การนำเงินทุน (Capital) หรือ เงิน (Money) มาจัดการโดยหวังที่จะมีรายได้หรือกำไรจากการจัดการนั้น^{๒๘} แต่ถ้ามองในทางเศรษฐศาสตร์ จะมีความหมายว่าเป็นการร่วมกันระหว่างบุคคลผู้ลงทุน (Investor) นำเงินทุน (Capital) ในรูปของวิสาหกิจ (Enterprise) หรือกิจกรรมทางธุรกิจ (Business Activity) เพื่อแสวงหากำไร^{๒๙}

โดยทั่วไปจะแบ่งการลงทุนออกเป็น 2 ประเภท คือ^{๓๐}

1. การลงทุนทางด้านทรัพย์สิน (Portfolio Investment) ซึ่งจะพิจารณาถึงหลักทรัพย์ที่กลายเป็นสื่อกลางของการลงทุน การเปลี่ยนมือในการเป็นเจ้าของทุน โดยวิธีการซื้อขายหลักทรัพย์เหล่านี้ในตลาดหุ้น เรียกว่า Security Capitalism โดยตั้งอยู่บนหลักการ Private Ownership of Capital

2. การลงทุนโดยตรง (Direct Investment) ได้แก่ การลงทุนในด้านโรงงาน ที่ดิน สินค้าทุน และสินค้าคงเหลือ เป็นการดำเนินการประกอบการด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การอุตสาหกรรมทางธรรมชาติ อุตสาหกรรมบริการ เป็นต้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

^{๒๘} Black's Law Dictionary (4ed), ULA 1951, P.460

^{๒๙} H. Walker, "Treaties for the encouragement and protection of Foreign Investment Present United State Practise" The American Journal of Comparative law, Vol. 5, 2965, P.232.

^{๓๐} พิธีชัย ไชยแสงสุขกุล, กฎหมายเกี่ยวกับการลงทุน, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2532

การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาถึงการลงทุนในความหมายที่สอง คือ การลงทุนโดยตรง
เท่านั้น โดยลักษณะการลงทุน ในที่นี้เราจะศึกษาถึง

1. ประเภทของอุตสาหกรรม
2. เขตอุตสาหกรรม
3. ขนาดเงินทุนจดทะเบียน
4. ยอดขายเฉลี่ยต่อปี
5. ตลาดของสินค้า พิจารณาถึงสินค้าที่ผลิตว่า มีการจำหน่ายภายในประเทศ
หรือส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ
6. การขอรับการส่งเสริมการลงทุน จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
7. การร่วมทุน

นักลงทุนต่างชาติ หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งมิได้ถือสัญชาติไทย และได้นำเงินทุน
(Capital) หรือ เงิน (Money) เข้ามาในประเทศไทย เพื่อลงทุนในด้านโรงงาน ที่ดิน
สินค้านำเข้า และสินค้าคงเหลือ โดยหวังที่จะมีรายได้ หรือกำไรจากการลงทุนนั้น

นิคมอุตสาหกรรม คือ เขตที่ดินซึ่งจัดสรรไว้สำหรับโรงงานอุตสาหกรรม
เข้าไปอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสัดส่วน โดยให้เขตพื้นที่ดินดังกล่าวประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภคครบครัน เช่น ถนน ท่อระบายน้ำ โรงขจัดน้ำเสีย ส่วนกลาง
ระบบป้องกันน้ำท่วม ไฟฟ้า น้ำประปา โทรศัพท์ นอกเหนือจากนั้นยังประกอบด้วย
บริการอื่น ๆ ที่จำเป็นอีก เช่น ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข ธนาคาร ศูนย์การค้า ที่
พักอาศัยสำหรับคนงาน สถานีบริการน้ำมัน เป็นต้น³¹

นิคมอุตสาหกรรม ตามความหมายของ พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรม
แห่งประเทศไทย ให้ไว้ ณ วันที่ 22 มีนาคม ปี 2522 ในมาตราที่ 4 พระราชบัญญัติ นี้
ความว่า³²

³¹ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย . นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ.
2530 หน้า 2

³² พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ปี 2522 .
ราชกิจจานุเบกษา 96 (26 มีนาคม 2522). หน้า 11

"นิคมอุตสาหกรรม หมายความว่า เขตอุตสาหกรรมทั่วไปหรือเขตอุตสาหกรรมส่งออก

1. เขตอุตสาหกรรมทั่วไป คือ เขตพื้นที่ดิน ซึ่งกำหนดไว้สำหรับ การประกอบอุตสาหกรรม และกิจการอื่น ที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่อง กับการประกอบอุตสาหกรรม

2. เขตอุตสาหกรรมส่งออก คือ เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมและกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรม เพื่อส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

โดยในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ มีนโยบายที่จะให้สิทธิประโยชน์พิเศษสำหรับผู้ประกอบอุตสาหกรรม ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกมากกว่าในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป เพื่อเป็นมาตรการในการจูงใจให้นักลงทุนผลิตสินค้าเพื่อส่งออกมาเพิ่มขึ้น (รายละเอียดได้อธิบายไว้ในภาคผนวก

นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ตั้งอยู่บนทางหลวงหมายเลข 11 หลักกิโลเมตรที่ 69-70 (ช่วงลำปาง-เชียงใหม่) ตำบลมะเขือแจ้และตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ห่างจากจังหวัดเชียงใหม่ ประมาณ 22 กิโลเมตร สนามบินนานาชาติจังหวัดเชียงใหม่ประมาณ 27 กิโลเมตร และจังหวัดลำพูน 9 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 1,780 ไร่ ในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ได้ใช้เงินทุนทั้งสิ้นประมาณ 358 ล้านบาท โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสนองนโยบายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ซึ่งกำหนดให้มีการกระจาย การพัฒนาอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ และเพื่อให้สอดคล้องกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ซึ่งเน้นให้มีการพัฒนาเมืองหลัก และเมืองรองของภาคต่าง ๆ

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุน¹¹ ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาถึงปัจจัยที่นักลงทุนจากต่างชาติพิจารณาประกอบการตัดสินใจลงทุน ซึ่งมีทั้งปัจจัยภายในประเทศที่จะเข้าไปลงทุน และปัจจัยภายในประเทศของนักลงทุนเอง ตลอดจนปัจจัยแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อ การเข้ามาลงทุน และการดำเนินการภายในประเทศที่เข้าไปลงทุน ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้คือ

1. ปัจจัยภายในประเทศของผู้ลงทุน เช่น การเพิ่มขึ้นของค่าเงิน, อัตราค่าจ้างแรงงานอยู่ในระดับสูง, บรรยากาศการลงทุนในประเทศไม่เอื้ออำนวยให้ขยายตัวได้

¹¹ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, สาขาวิชาการจัดการ, การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ เล่ม 1, นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532, หน้า 220-222.

อีกแล้ว, รัฐบาลสนับสนุนให้ธุรกิจออกไปลงทุนในต่างประเทศ, เพื่อหลีกเลี่ยงระเบียบและกฎหมายการควบคุมสภาพแวดล้อมภายในประเทศ และ นโยบายกีดกันภาษีและการจำกัดโควตาสินค้าเข้าในประเทศพัฒนา เป็นต้น

2. ปัจจัยภายในประเทศไทย เช่น บรรยากาศทางเศรษฐกิจ การลงทุน การเมือง และสภาพแวดล้อมทั่วไปของประเทศไทย โดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

2.1 ด้านเศรษฐกิจ พิจารณาถึง อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ, เสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ, ภาวะดุลย์การชำระเงิน, ค่าเงิน, ภาวะเงินเฟ้อ เป็นต้น

2.2 ความพร้อมและบรรยากาศการลงทุนของประเทศผู้รับทุน พิจารณาถึงความสามารถในการรับเทคโนโลยีของประเทศผู้รับทุน, ความพร้อมและพอเพียงของปัจจัยโครงสร้างขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจ, ความพร้อมของอุตสาหกรรมที่จะสนับสนุน สินค้าประกอบที่จำเป็น (Supportive Industries) ความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งวัตถุดิบ หรือทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจน มาตรการส่งเสริมการลงทุนสิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจอื่น ๆ ความสามารถในการส่งคืนทุนและกำไรที่ได้รับจากการลงทุน พิจารณาความสะดวกและความเข้มงวด ว่ามีกฎเกณฑ์อย่างไร

2.3 บรรยากาศทางการเมืองของประเทศไทย พิจารณาถึงลักษณะการปกครอง เสถียรภาพของรัฐบาล, ความสามารถของรัฐบาลในการบริหารประเทศ และสัมพันธภาพของประเทศผู้ลงทุนและประเทศไทย

2.4 ทักษะคนของประชาชนในประเทศไทย ที่มีต่อชาวต่างประเทศ

3. ผลตอบแทนจากการลงทุน พิจารณาเปรียบเทียบ ระหว่างการลงทุนในประเทศและการไปลงทุนในต่างประเทศ

ปัญหาในการลงทุน หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง ไม่ให้เกิดการลงทุน หรือทำให้การลงทุนล่าช้า

โดยในการศึกษาคั้งนี้จะศึกษา ปัญหาในการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือใน 2 ลักษณะ คือ

1. ปัญหาที่เกิดขึ้นก่อนเปิดดำเนินการ เช่น การขาดผู้ร่วมทุน ขาดแหล่งเงินทุน ความล่าช้าของระบบราชการ ฯลฯ

2. ปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากเริ่มดำเนินการ เช่น การขาดแคลนแรงงาน การขาดแคลนสาธารณูปโภค วัตถุดิบด้อยคุณภาพ ฯลฯ

ทบทวนวรรณกรรม

J.C. Ingram (1971)³⁴ ศึกษาถึง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศใน ไทย พบว่าก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ต่างประเทศส่วนใหญ่ เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหมืองแร่ดีบุก และอุตสาหกรรมผลิต ผลิตภัณฑ์ไม้สัก โดยชาติแรกที่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ดีบุก คือ ออสเตรเลีย เข้ามาลงทุนตั้งแต่นั้นปี พ.ศ. 2450 นอกจากนี้ยังมีนักลงทุนชาติอื่น ๆ ที่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมนี้ คือ อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ และฝรั่งเศส

แล ดิลกวิทย์รัตน์ (1983)³⁵ ศึกษาพบว่า บริษัทตัวแทนการค้าต่างประเทศ ในไทย ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองที่มีบทบาทมาก เป็นของประเทศแถบยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศอังกฤษ ส่วนในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศทางยุโรป ต้องประสบภัยความเสียหายจากสงคราม ทำให้สหรัฐอเมริกา ซึ่งเข้าสู่สงครามโลกในภายหลัง มีความเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว เข้ามาแทนที่บริษัทการค้าที่มีอยู่เดิม ในรูปของบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ สำหรับประเทศไทยเองก็มีการพัฒนาด้านสาธารณูปโภค ไฟฟ้า น้ำประปา ถนนหนทาง เพื่อที่จะให้เป็นฐานรองรับภาคอุตสาหกรรมของประเทศ และมีนโยบายชักจูงให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยการเสนอสิทธิพิเศษต่าง ๆ ให้ นอกจากสหรัฐอเมริกาแล้ว ญี่ปุ่นเป็นอีกชาติหนึ่งที่มีบทบาทมาก ในการเข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทย

³⁴ J.C. Ingram. "Economic Change in Thailand 1850-1970" (Stanford University Press 1971). pp. 98-111.

³⁵ Lae Dilokvidhyarat. "Development of Transnational Corporations in Thailand" Paper Presented at the Conference on Transnational Corporations in Economic Development : A Comparative Study of Experiences between Japan and Thailand, Held by Faculty of Economics, Chulalongkorn University at Hotel Pattaya Palace, Pattaya, Thailand, 2-4 December, 1983.

สมศักดิ์ แท้มบุญเลิศชัย (1975)^{๖๑} ได้ศึกษาถึง การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมไทย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจำนวน 107 แห่ง ในปี 2514 พบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้มีส่วนช่วยให้เกิดอุตสาหกรรมการผลิตใหม่ ๆ หลายประเภท ซึ่งไม่สามารถจะมีได้ด้วยการดำเนินการโดยผู้ลงทุนไทยเพียงลำพังแต่ฝ่ายเดียว เนื่องจากขาดความรู้ ความชำนาญการ ในด้านเทคนิคการผลิต และเงินทุน เช่น อุตสาหกรรมการผลิต สิ่งทอ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์เคมี รถยนต์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า และชาติที่เข้ามาลงทุนมากคือ สหรัฐอเมริกา และ ญี่ปุ่น

เมื่อพิจารณาขนาดของกิจการพบว่า ในแทบทุกอุตสาหกรรม หน่วยผลิตของต่างชาติมักจะมีขนาดใหญ่กว่าหน่วยผลิตท้องถิ่น เมื่อพิจารณาในด้านทรัพย์สิน ยอดขายและจำนวนคนงาน อย่างไรก็ตามยังมีบางอุตสาหกรรมที่หน่วยผลิตของไทย มีขนาดของกิจการใหญ่กว่าหน่วยผลิตของต่างชาติ เมื่อพิจารณาตามขนาดการจ้างงาน เช่น อุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์ไม้ และการทำเหมืองแร่โลหะ

สำหรับลักษณะการถือหุ้นของต่างชาติปรากฏว่า อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่ เป็นการลงทุนร่วมระหว่างนักลงทุนไทยกับต่างชาติ โดยนักลงทุนไทยถือหุ้นใหญ่และนักลงทุนต่างชาติถือหุ้นเป็นส่วนน้อย หรือถือหุ้นต่ำกว่าร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียน แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า ความเป็นเจ้าของและอำนาจการตัดสินใจจะเป็นของคนไทยทั้งนี้ เนื่องจากว่าลักษณะการถือหุ้นของคนไทยมักจะมีการกระจายเป็นรายย่อย ๆ มากมาย ในขณะที่นักลงทุนต่างชาติมีการเกาะกลุ่มกันมากกว่า อีกทั้งการดำเนินงานของบริษัทมักจะต้องอาศัย เทคนิคความรู้ และแหล่งเงินทุนจากผู้ร่วมลงทุนชาวต่างประเทศ และผู้บริหารระดับสูงมักจะเป็นผู้ร่วมทุนชาวต่างประเทศ สำหรับสาเหตุที่ผู้ร่วมทุนต่างชาติ ร่วมทุนกับผู้ลงทุนชาวไทยที่สำคัญ ได้แก่ ทิศนคติของรัฐบาลไทยที่ต้องการให้มีการลงทุนร่วมระหว่างนักลงทุนไทยกับนักลงทุนต่างชาติ โดยหวังว่าการร่วมทุนกับต่างชาติ จะก่อให้เกิด

^{๖๑} Somsak Tambunlertchai "Foreign Direct Investment in Thailand's Manufacturing Industries". Phd. Dissertation, Duke University, 1975.

ประโยชน์ในด้านการถ่ายทอดทักษะและความรู้ใหม่ ๆ สำหรับนักลงทุนต่างชาติร่วมกับนัก
ลงทุนไทยก็เพื่อได้ประโยชน์จากนักลงทุนไทยในด้านความรู้ และประสบการณ์เกี่ยวกับตลาด
ภายในประเทศ นอกจากนี้ยังมีผลดีในแง่ของการบริหารแรงงานสัมพันธ์ ความคุ้นเคยกับ
ข้าราชการที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกิจการลงทุนนั้น ๆ อีกทั้งยังเป็นการ
สร้างภาพพจน์ที่ดีในสายตาของประชาชนชาวไทยอีกด้วย

วิวัฒน์ชัย อัดลากร (2517)³⁷ ได้ศึกษาถึง บทบาทของการลงทุนของญี่ปุ่นใน
ประเทศพบว่า ลักษณะการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในภาคอุตสาหกรรมของ
ไทยส่วนใหญ่เป็นการลงทุนเพื่อผลิตทดแทนการนำเข้า สำหรับปัจจัยที่ทำให้ญี่ปุ่นเข้ามาลงทุน
ในประเทศไทยที่สำคัญคือ การเข้ามารักษาและขยายตลาด ทั้งนี้เนื่องจากสินค้าจากญี่ปุ่นได้
ได้รับความนิยมและจำหน่ายได้ดีในประเทศไทย ทำให้ผู้ผลิตชาวญี่ปุ่นมีความมั่นใจว่า จะได้รับ
ผลตอบแทนสูงจากการลงทุนตั้งโรงงาน เพื่อขยายกิจการการผลิต และจำหน่ายในประเทศ
นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่สำคัญรองลงมา คือ ค่าจ้างแรงงานถูก บรรยากาศการลงทุน
โดยทั่วไปดีพอสมควร และสิทธิพิเศษที่รัฐบาลไทยเสนอให้

ภรณ์ กาญจนพังคะ (2521)³⁸ ได้ศึกษาถึง ธุรกิจร่วมทุนในประเทศไทยเฉพาะ
กรณี ธุรกิจร่วมทุนญี่ปุ่น-ไทย โดยอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนจากต่างประเทศโดยทั่วไป
จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ธนาคารแห่งประเทศไทยและแหล่งอื่น ๆ และการ
สำรวจของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมในปี 2517-2518
ผลการศึกษาพบว่า การลงทุนของญี่ปุ่นที่ร่วมทุนกับคนไทย ได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี นับตั้ง
แต่ปี พ.ศ. 2505 จนกระทั่งปี พ.ศ. 2517 โดยการลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอมีมากที่สุด
ทั้งในด้านของจำนวนกิจการ, สินทรัพย์, ทุนจดทะเบียนและคนงาน เมื่อเปรียบเทียบกับ
กับกิจกรรมอื่น ๆ ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณาลักษณะการถือ
หุ้นของต่างชาติ ปรากฏว่า นักลงทุนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ ถือหุ้นระหว่างร้อยละ 30.0-49.9

³⁷ วิวัฒน์ชัย อัดลากร. บทบาทของการลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศไทย.

ไอเดียนส์ไตร์. กรุงเทพมหานคร. 2517. หน้า 12-15

³⁸ ภรณ์ กาญจนพังคะ. ธุรกิจร่วมทุนในประเทศไทย (ศึกษาเฉพาะกรณีธุรกิจ
ร่วมทุนญี่ปุ่น-ไทย) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2521

ของทุนจดทะเบียน สำหรับปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการลงทุนโดยตรงต่างประเทศขึ้นอยู่กับประเภทอุตสาหกรรมที่เข้ามาลงทุน กล่าวคือ อุตสาหกรรมประเภทอาหาร มูลเหตุจูงใจสำคัญคือ การได้รับสิทธิพิเศษ การเข้าถึงตลาดที่กำลังขยายตัวและการมีค่าจ้างแรงงานต่ำ อุตสาหกรรมสิ่งทอ มูลเหตุจูงใจสำคัญคือ การได้รับสิทธิพิเศษ การเข้าถึงตลาดที่กำลังขยายตัว และการมีค่าจ้างแรงงานต่ำ อุตสาหกรรมเคมีและยา มูลเหตุจูงใจสำคัญ คือ การแข่งขันกับผู้ผลิตอุตสาหกรรมเดียวกัน และการได้รับสิทธิพิเศษ อุตสาหกรรมโลหะ มูลเหตุจูงใจสำคัญคือ การเข้าถึงตลาดที่กำลังขยายตัว อุตสาหกรรมเครื่องยนต์และส่วนประกอบยานยนต์ มูลเหตุจูงใจสำคัญคือ การเข้าถึงตลาด การได้รับสิทธิพิเศษ การมีค่าจ้างแรงงานต่ำ และเพื่อหลีกเลี่ยงกำแพงภาษี หรือการจำกัดการนำเข้า อุตสาหกรรมเกษตร, เหมืองแร่และกระดาษ มูลเหตุจูงใจที่สำคัญคือ การใช้ทรัพยากรหรือวัตถุดิบภายในประเทศ

จุลชีพ ชินวรรณโณ และสมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย (2526)³⁰ ได้ศึกษาถึงการลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศไทยและแนวโน้มในทศวรรษ 1980 พบว่า ประเทศไทยได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่นน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน (เพียง 5.6 เปอร์เซ็นต์ของการลงทุนญี่ปุ่นในกลุ่มประเทศอาเซียน) และการลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศไทย ส่วนใหญ่อยู่ในภาคอุตสาหกรรม โดยญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมาแต่การเพิ่มขึ้นของการลงทุนจากญี่ปุ่นในประเทศไทยก็ยังน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการเพิ่มของการลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศกลุ่มอาเซียนอื่น ๆ ในปี พ.ศ. 2515 ประเทศไทยมีการลงทุนจากญี่ปุ่นมากเป็นอันดับสอง รองจากประเทศอินโดนีเซีย แต่ถ่วงจากนั้นเป็นต้นมา อัตราการเพิ่มของการลงทุนญี่ปุ่น ในประเทศกลุ่มอาเซียน อยู่ในอัตราที่สูงมาก และประเทศไทยกลับกลายเป็นประเทศที่ได้รับการลงทุนจากญี่ปุ่นน้อยที่สุดในกลุ่มอาเซียน ทั้งนี้สาเหตุหนึ่งเนื่องจากการลงทุนขนาดใหญ่ของญี่ปุ่นในประเทศอินโดนีเซีย

Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

³⁰ จุลชีพ ชินวรรณโณ และสมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย "การลงทุนของญี่ปุ่นในประเทศไทยและแนวโน้มในทศวรรษ 1980" บัญญัติ สุรการวิทย์ (บรรณาธิการ) ความสัมพันธ์ไทยญี่ปุ่นสิบปี หลังการต่อต้านสินค้าญี่ปุ่น. สถาบันญี่ปุ่นศึกษา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2526

และประเทศฟิลิปปินส์ เพื่อการพัฒนาพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ และการเพิ่มของความสนใจต่อการลงทุน ในประเทศสิงคโปร์และมาเลเซียในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา สำหรับอุตสาหกรรมที่ญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนในประเทศไทยที่สำคัญ เช่น อุตสาหกรรมทอผ้า เคมีภัณฑ์ อาหารและเครื่องใช้ไฟฟ้า สำหรับมูลเหตุจูงใจต่อการลงทุนที่สำคัญ คือ เพื่อเข้าถึงตลาดสินค้าอุตสาหกรรมที่กำลังขยายตัว เพื่อที่จะได้รับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากสิทธิพิเศษที่ประเทศเจ้าบ้านเสนอให้ เพื่อหลีกเลี่ยงการกีดกันทางภาษี หรือการจำกัดการนำเข้าในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อตอบโต้กับคู่แข่งการผลิตรายอื่นที่เข้าไปลงทุน และเพื่อหาประโยชน์การมีค่าจ้างที่ถูกลงกว่า

สำหรับสภาพของประเทศเจ้าบ้านนั้น นักลงทุนญี่ปุ่นในประเทศไทย ให้ความสำคัญอย่างมากในเรื่องเสถียรภาพทางการเมือง นโยบายที่แน่นอนเกี่ยวกับการลงทุนจากต่างประเทศ สภาพแรงงานสัมพันธ์ที่ดี สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน ทักษะคติของคนในประเทศนั้นต่อการลงทุนจากต่างประเทศ ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และอัตราการเจริญเติบโตที่แน่นอนของเศรษฐกิจ ในประเทศที่จะเข้าไปทำการลงทุนด้วย

D. Lecraw (1977)⁴⁰ ได้ศึกษาถึงมูลเหตุจูงใจ และการดำเนินกิจการของบริษัทข้ามชาติของประเทศกำลังพัฒนา (อินเดียน, ไต้หวัน, สิงคโปร์ และมาเลเซีย) ที่เข้ามาลงทุนในไทยพบว่า มูลเหตุจูงใจในการออกไปลงทุนยังต่างประเทศที่ต่างจากบริษัทข้ามชาติของประเทศที่พัฒนาแล้ว กล่าวคือ มูลเหตุสำคัญไม่ได้อยู่ที่การเข้ามายึดครองตลาด แต่เข้ามาเพื่อต้องการกระจายความเสี่ยงในเรื่องของทุนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องมาจากว่าเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และการเมืองในประเทศของตนมีความไม่แน่นอนสูง ในเรื่องของพฤติกรรม การลงทุนมักจะเป็นการลงทุนโดยตรงในรูปของการลงทุนร่วมกับคนท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวสารทางการตลาดภายในประเทศ เงินทุน แหล่งวัตถุดิบในท้องถิ่น ส่วนในเรื่องของการใช้ปัจจัยการผลิต การศึกษานี้ใช้วิธีการเปรียบเทียบการใช้ปัจจัยทุน

⁴⁰ Donald J. Lecraw "Direct Investment by Firms from Less Developed Countries" in Oxford Business Paper Vol.29, No.3 (Nov. 1977).

และแรงงาน พบว่าบริษัทข้ามชาติของประเทศกำลังพัฒนาดังกล่าว มีการใช้ปัจจัยทุนต่อแรงงาน ในสัดส่วนที่ล้นเปลี่ยนค่าใช้จ่ายน้อยกว่ากรณีของบริษัทข้ามชาติของประเทศที่พัฒนาแล้ว

วรัญญา ผ่านเจริญ (1982)⁴¹ ได้ศึกษาถึง บริษัทข้ามชาติจากประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย ผลการศึกษพบว่า กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาที่เข้ามาลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมของไทย ชาติที่เข้ามาลงทุนมากที่สุดคือ ไต้หวัน รองลงมาเป็นฮ่องกง สิงคโปร์ และ มาเลเซีย โดยส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมการแปรรูปผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผลทางการเกษตร อุตสาหกรรมแร่โลหะ และ เซรามิกส์ อุตสาหกรรมเครื่องกล และ เครื่องไฟฟ้า เป็นต้น สำหรับขนาดกิจการขึ้นอยู่กับประเภทอุตสาหกรรมที่เข้ามาลงทุนกล่าวคือ เมื่อพิจารณาขนาดของกิจการ ตามขนาดทรัพย์สิน พบว่า หน่วยผลิตของกลุ่มประเทศพัฒนาใหญ่กว่าหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนามากกว่า 2 เท่า ในอุตสาหกรรมปั้นด้าย ทอผ้า และ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์เคมี แต่เล็กกว่าหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาในอุตสาหกรรมผลิตสี

สุภาณี กาญจนพันธ์ (1985)⁴² ได้ศึกษาถึง การลงทุนโดยตรงจากกลุ่มประเทศด้อยพัฒนา ในประเทศไทย โดยศึกษาเฉพาะการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยอาศัยข้อมูลจาก แบบสอบถามของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนปี 2525 ผลการศึกษพบว่า กลุ่มประเทศด้อยพัฒนาเข้ามาลงทุนในไทยมากที่สุดในช่วงปี 2519 - 2523 โดยส่วนใหญ่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักรและอุปกรณ์ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบขนาดของกิจการของ

⁴¹ Waranya Pancharoen, as Part of the Research Project on Third World Based Transnational Corporations in the Developing Asian and Pacific Region, Funded by the Royal Government of the Netherlands.

⁴² Supanee Kanchanapant, Foreign Direct Investment from Less Developed Countries in Thailand. Master of Economics (English Language Program) Faculty of Economics, Thammasat University, June 1985.

หน่วยผลิตของกลุ่มประเทศพัฒนา กับหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ปรากฏว่าโดยเฉลี่ยแล้วหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศพัฒนาใหญ่กว่า หน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา เมื่อพิจารณาตามขนาดของสินทรัพย์คงที่และยอดขาย แต่เล็กกว่าหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา เมื่อพิจารณาตามขนาดของการจ้างงาน ทั้งนี้เพราะว่า หน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ ใช้ปัจจัยแรงงานสูงในกระบวนการผลิต ในขณะที่หน่วยผลิตของกลุ่มประเทศพัฒนาใช้ปัจจัยทุนสูงในกระบวนการผลิต ส่วนลักษณะการถือหุ้นของต่างชาติ ปรากฏว่าหน่วยผลิตของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนามากกว่าร้อยละ 80 ถือหุ้นต่ำกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น

ลัดดาวัลย์ พงศ์ทิพย์สุนันธ์ (2527)^{๔๓} ได้ศึกษาถึง บทบาทและขนาดความต้องการทรัพยากรทุน ระดับการพึ่งพาทุน และประสิทธิภาพของการใช้ทุนจากต่างประเทศ ระหว่าง พ.ศ. 2509-2526 พบว่า ประเทศไทยมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น ในด้านขนาดของปัญหาการค้า เนื่องจากประเทศไทยยังต้องพึ่งพาสินค้าทุน วัตถุดิบ และพลังงานจากต่างประเทศ และ การที่ประเทศไทยไม่สามารถขยายตลาดสินค้าออกของไทย ทำให้เงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศ ในรูปเงินกู้เพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว นอกจากนั้นยังพบว่า ประเทศไทยมีระดับการพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศ ในระดับปานกลางและมีประสิทธิภาพของการใช้ทุนค่อนข้างต่ำ

พิมพ์ภรณ์ ฐิตยานันท์ (2529)^{๔๔} ได้ศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างที่ตั้งของอุตสาหกรรมการผลิต กับ ปัจจัยที่คาดว่าจะมีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกที่ตั้งของอุตสาหกรรมโดยการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาคเมือง (กรุงเทพฯ, สมุทรปราการ, ปทุมธานี และนนทบุรี) กับภาคชนบท (เชียงใหม่, เชียงราย, ลำพูน และลำปาง) ในระหว่างปี 2520-2524 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจตั้งโรงงานในภาคเมือง จะขึ้นอยู่กับ/หรือ ถูกกำหนดโดยขนาดโรงงานหรือการเป็นโรงงานขนาดใหญ่, การใช้วัตถุดิบจากภาคเมือง, การขายสินค้าในตลาดภาคเมือง, แหล่งน้ำ, เชื้อเพลิง, ค่าไฟฟ้า, ค่า

^{๔๓} ลัดดาวัลย์ พงศ์ทิพย์สุนันธ์, ความต้องการเงินทุนจากต่างประเทศเพื่อชดเชยปัญหาทางการค้า คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2527

^{๔๔} พิมพ์ภรณ์ ฐิตยานันท์, แบบแผนทางด้านที่ตั้งของอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทยในช่วงปี 2520-2524 : ศึกษาเฉพาะกรณีกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลกับภาคเหนือ, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2529

ขนส่ง, บริการสาธารณูปโภค รวมไปถึงการตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม ส่วนการกระจายอุตสาหกรรมไปยังภาคชนบทพบว่า ชาวแรงงานที่จะให้ผู้ประกอบการ ตั้งโรงงานของตนในภาคชนบท

กฤษฎา เอกวิวัฒน์⁴⁵ ได้ศึกษาถึง โครงสร้างสิ่งจูงใจทางด้านภาษี และโครงสร้างภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศมาเลเซีย, สิงคโปร์ และไทย และทำการทำวัดผลกระทบของโครงสร้างดังกล่าวที่มีผลต่อแรงจูงใจ ในการลงทุนในประเทศทั้งสาม พบว่าระดับสิ่งจูงใจที่ให้ระหว่างท้องที่หรืออุตสาหกรรมต่าง ๆ ในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน ซึ่งน่าจะส่งผลกระทบต่อการจัดสรรทรัพยากรในแต่ละท้องที่ โดยสิงคโปร์มีสิ่งจูงใจทางด้านภาษีที่น่าดึงดูดใจมากที่สุด ส่วนโครงสร้างที่น่าดึงดูดใจโดยทั่ว ๆ ไป มาเลเซียน่าดึงดูดใจมากกว่าโครงสร้างในประเทศไทย ในขณะที่สิ่งจูงใจด้านภาษีที่พิจารณาให้เป็นกรณีพิเศษนั้น ทั้งมาเลเซียและไทย มีโครงสร้างที่น่าดึงดูดใจเท่า ๆ กัน

วิชัย รัชกาญจน์⁴⁶ ได้ศึกษาถึง ลักษณะของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศพบว่า กลุ่มประเทศพัฒนาส่วนใหญ่ลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ใช้เงินลงทุนมากใช้เทคโนโลยีระดับสูง กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ เข้ามาลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่มีขนาดกิจการขนาดเล็กกว่า ใช้เทคโนโลยีไม่ซับซ้อน มีกระบวนการผลิตที่ใช้ปัจจัยแรงงานมาก ส่วนกลุ่มประเทศอาเซียนส่วนใหญ่ เข้ามาลงทุนในภาคอุตสาหกรรมด้านเกษตร และเป็นกิจการขนาดเล็ก ในส่วนของผลกระทบทางเศรษฐกิจ พบว่า การลงทุนโดยตรงจากกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อรายได้ประชาชาติ และการจ้างงานสูงสุด เนื่องจากใช้วัตถุดิบภายในประเทศและใช้ปัจจัยแรงงานมาก ในขณะที่กลุ่มประเทศพัฒนาเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยทุนสูง ใช้วัตถุดิบจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ส่วนกลุ่มประเทศอาเซียนเข้ามาลงทุนน้อยมาก และเป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดเล็ก

⁴⁵ กฤษฎา เอกวิวัฒน์, การให้ทุนอุดหนุนต่อการลงทุนโดยผ่านสิ่งจูงใจทางด้านภาษีในประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย : การประยุกต์ใช้วิธีการวัดต้นทุนปัจจัยทุน, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529

⁴⁶ วิชัย รัชกาญจน์, ลักษณะและผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในประเทศไทย : ศึกษากรณีการลงทุนจากกลุ่มประเทศพัฒนา, กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ และกลุ่มประเทศอาเซียน, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือเท่านั้น ดังนั้นข้อสรุปที่ได้จากการวิจัยอาจจะไม่สามารถอธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในประเทศไทยได้ทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องมาจากความได้เปรียบและความแตกต่าง ทางด้านวัตถุดิบ, ทรัพยากรธรรมชาติ, สภาพทางภูมิศาสตร์ เช่น สถานที่ตั้ง การสื่อสาร การคมนาคมขนส่ง ปัจจัยพื้นฐาน ต่าง ๆ

2. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงการลงทุนจากต่างประเทศ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2532 - 2535 ดังนั้นข้อสรุปที่ได้จากการวิจัย อาจจะไม่สามารถอธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในอนาคตได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2533 - 2535 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ ประการ ทั้งในต่างประเทศ และในประเทศไทย อาทิ การเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าของไทย และเป็นประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากเป็นอันดับ 1, การเกิดวิกฤตการณ์สงครามอ่าวเปอร์เซีย, การเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองในประเทศไทย (23 กุมภาพันธ์ 2534 และ 17 - 20 พฤษภาคม 2535) เป็นต้น ซึ่งผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าว อาจจะส่งผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนต่างชาติ ที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยในอนาคต